

Κείμενο συμβολής στο 4ο συνέδριο της νΚΑ για το φοιτητικό κίνημα και την ΕΑΑΚ.

Από το 73 και έπειτα το φοιτητικό κίνημα ήταν πάντα ο πυροδότης της ταξικής πάλης στην Ελλάδα και όχι μόνο, ήταν και ένα πρόσφορο πεδίο πολιτικοποίησης και συντονισμού με τα εκάστοτε πληττόμενα κομμάτια του λαϊκού κινήματος. Σήμερα όμως η κατάσταση είναι διαφορετική με την «αριστερή» κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ- ΑΝΕΛ να καταβαραθρώνει τις λαϊκές προσδοκίες στην πρώτη εκλογή, να προσομοιάζει το δημοψήφισμα με κενό γράμμα στην Ευρώπη και εν τέλει ο ΣΥΡΙΖΑ να αναδεικνύεται ως ο κυρίαρχος του πολιτικού παιχνιδιού έχοντας ήδη φέρει το 3^ο μνημόνιο στην 2^η εκλογή του, έχει φέρει το κίνημα σε μια θέση άμυνας αντί επίθεσης. Η απουσία ενός σχεδίου ανατροπής από μέρους των δικών μας γραμμών ήδη απ τις πλατειές ακόμα έχει φέρει την αριστερά σε μια κρίση ταυτότητας και ταυτόχρονα κρίση εκπροσώπησης στις μάζες και την εργατική τάξη. Βέβαια σε όλα αυτά και η ΕΑΑΚ με όλες της τις παθογένειες (οι οποίες δεν οφείλονται στις οργανώσεις που την απαρτίζουν αλλά στην ίδια τη φύση του μορφώματος και την περίοδο) και η νΚΑ έχουν τεράστιο μερίδιο ευθύνης καθώς δεν μπορούσαν από το 12 και μετά να έχουν ένα μάχιμο σχέδιο αναζωπύρωσης του ήδη σβησμένου νεολαιίστικου και λαϊκού κινήματος.

Κρίση ταυτότητας και εκπροσώπησης της αριστεράς

Από τον Μάιο του 2012 η ανάδειξη του ΣΥΡΙΖΑ σαν το βασικό εκφραστή διαχείρισης της κρίσης και «εναλλακτικής λύσης» (χαρακτηριστικό ότι στις εκλογές του 2009 είχε 4,6% και στις εκλογές του 2012 26,9% μετά και την περίφημη δήλωση για «κυβέρνηση της αριστεράς»), λόγω και δικής μας αδυναμίας να αναβαθμίσουμε πολιτικά το κίνημα του 10-12 και να θέσουμε ζήτημα ανατροπής, όρισε σε μεγάλο βαθμό την ατζέντα στη συζήτηση της Αριστεράς. Το φαινόμενο της κρίσης ταυτότητας της Αριστεράς οξύνθηκε και κορυφώθηκε από την εκλογή του ΣΥΡΙΖΑ και μετά. Έως και σήμερα, αλλάζοντας έκφραση, αυτή η κρίση είναι ενεργή και μας διαπερνάει όλους. Έγινε φανερό, ειδικά μέσα από την περίοδο δημοψήφισμα-εκλογές Σεπτέμβρη, ότι «ένα βήμα πραγματικού κινήματος είναι σημαντικότερο από μία ντουζίνα προγράμματα». Γιατί όσο και να εξηγηθεί τεχνοκρατικά και οικονομικά η ρήξη με την ΕΕ και το ευρώ, η διαγραφή του χρέους κλπ είναι αδύνατον να πάρει σάρκα και οστά η πρόταση μας αν δεν οικοδομείται παράλληλα με το υποκείμενο της ανατροπής. Και το πώς θα γίνει αυτό είναι ένα βασανιστικό ερώτημα που δεν επιδέχεται εύκολες απαντήσεις, αλλά σίγουρα δεν απαντάται με αντίστοιχα εύκολες αρνήσεις. Η συζήτηση αυτή πρέπει λοιπόν να γίνεται με ενιαίο και συνεκτικό τρόπο και για τα 3 επίπεδα του επαναστατικού υποκειμένου, αντιλαμβανόμενοι ωστόσο τη σχετική τους αυτοτέλεια. Αυτή η κρίση ταυτότητας μετά από λίγο χρονικό διάστημα εξελίχτηκε σε κρίση εκπροσώπησης της αριστεράς γενικά. Η αστική πλέον κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ έχοντας καπηλευτεί με τον χειρότερο τρόπο το όνομα και την ουσία της αριστεράς και του κινήματος έχει ουσιαστικά κόψει κάθε σχέση με την εργατική τάξη και έχει δώσει χώρο σε νεοφασίζοντα μορφώματα όπως η χρυσή αυγή, αυτό έχει οδηγήσει σε μια πτώση της επιθετικότητας του κινήματος και μια αποστροφή απ την αριστερά που από την κατοχή και μετά πρωτοστατούσε στην κάρδια της ελληνικής κοινωνίας.

Εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και φοιτητικό κίνημα

Αυτή η κρίση εκπροσώπησης έχει επηρεάσει ακόμα και το φοιτητικό κίνημα το οποίο δεν μπορεί να δώσει ακόμα λύσεις ούτε στο ευρύτερα λαϊκό κίνημα αλλά ούτε και στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση που συντελείται αυτή τη στιγμή στα πανεπιστήμια. Μια εκπαιδευτική αναδιάρθρωση η οποία μέσω της μεθόδου διάλυση- επιχειρηματική ανασυγκρότηση προσπαθεί να θέσει όλο και περισσότερο στο μυαλό της φοιτητικής νεολαίας ότι το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο είναι η λύση στα προβλήματα της και βέβαια συντελείται με διαφορετικές ταχύτητες ανά ίδρυμα/ τμήμα αλλά και ανά πτυχή λειτουργίας του επιχειρηματικού πανεπιστημίου. Με κύριο άξονα την αυτοχρηματοδότηση και πολιορκητικό κριό την υποχρηματοδότηση των ιδρυμάτων αυτή η μεταρρύθμιση βάζει στο στόχαστρο τα κεκτημένα δικαιώματα των φοιτητών και επιχειρεί τόσο τη μετακύλιση του κόστους στις πλάτες των φοιτητών όσο και την ταυτόχρονη διαμόρφωσή τους (γνωσιολογικά και ιδεολογικά χαρακτηριστικά) ώστε να εμπεδώσουν σε πρώτη φάση και να εναρμονιστούν σε δεύτερη φάση με το Επιχειρηματικό Πανεπιστήμιο .Η μετάβαση αυτή συμπυκνώνεται στο ερώτημα του μέσου πληττόμενου φοιτητή: «Αν έρθει η επιχείρηση να χρηματοδοτήσει το Πανεπιστήμιο και μπω σε

κάνα project, μπορεί στο μέλλον να βρω δουλειά και σήμερα να λειτουργεί και το Πανεπιστήμιο καλύτερα». Αυτή είναι η ρεβάνς και το θετικό αντιπρόταγμα που προσπαθεί να στήσει σήμερα η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και δείχνει να κερδίζει έδαφος απουσία μίας δικής μας συγκροτημένης, συνολικής εναλλακτικής. Μιας εναλλακτικής που δεν είναι μόνο προβληματικό της νΚΑ και της ΕΑΑΚ που δεν έχει αλλά και γενικότερα του φοιτητικού κινήματος. Ένα φοιτητικό κίνημα το οποίο αδυνατεί πάρα τις όποιες προσπάθειες (ακόμα και της ΚΝΕ) να καταφέρει να βγει ξανά στο προσκήνιο κυρίως λόγω της απονομιμοποίησης των φοιτητικών συλλόγων. Τα καύσιμα της αξίας χρήσης των Φοιτητικών Συλλόγων τελειώσανε και αυτό φαίνεται. Η αναγκαία ανασυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων, κάτι το οποίο περιγράφουμε χρόνια, δεν είναι πλέον θέση ιδεολογικής αντιπαράθεσης αλλά όρος ύπαρξης του φοιτητικού κινήματος τα επόμενα χρόνια. Σε αυτό το σημείο θα πρέπει να ψηλαφήσουμε τις ικανές και αναγκαίες συνθήκες με τις οποίες οι φοιτητικοί σύλλογοι θα πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους και το φοιτητικό κίνημα τα πάνω του. Η μια πρέπει σίγουρα να είναι οι αγώνες επιβολής, όπως ήταν οι αγώνες σε Ρέθυμνο και Χανιά πριν ένα χρόνο που από ένα συντεχνιακό αίτημα (σίτιση και μεταφορές αντίστοιχα) κατάφεραν σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα να πολιτικοποιήσουν και να μπορέσουν να αναβαθμίσουν τα ερωτήματα των φοιτητών ή όπως είναι η κατάληψη του κυλικείου στη ΦΜΣ η οποία παρά τις λανθασμένες κινήσεις από πλευράς σχημάτων έχει καταφέρει να σπάσει την επιχειρηματική λειτουργία στην πράξη. Αυτοί οι αγώνες βέβαια για να πετύχουν χρειάζονται το βασικό στοιχείο της διάρκειας κάτι το οποίο για να επιτευχθεί είναι αναγκαία η συγκρότηση δομών, στα πλαίσια των συλλόγων, που θα εξασφαλίζουν την διάρκεια του αγώνα και τη συσπείρωση των αγωνιζόμενων κομματιών και εν τέλει την απόσπαση νικών, κάτι το οποίο λείπει έντονα. Μια δεύτερη συνθήκη πρέπει να είναι η έκφραση των πληττόμενων φοιτητών μέσα από τους συλλόγους μιας και αυτοί είναι που διαμορφώνουν την ταυτότητα που αναλύουμε, με βάση την κοινωνική τους θέση και την εργασιακή τους προοπτική, και αυτοί είναι το υποκείμενο που θέλουμε να εκφράσουμε. Δυστυχώς αυτό δεν μπορώ να το απαντήσω και με θλίβει ιδιαίτερα που ούτε η ίδια η νΚΑ δεν μπορεί. Μια τρίτη είναι η σύνδεση φοιτητών και εργαζομένων στα πανεπιστήμια ένα βασικό και πολύ χρήσιμο όπλο σε αυτή τη κατεύθυνση είναι η συγκρότηση κλαδικών επιτροπών ΑΝΤΑΡΣΥΑ μέσα στις σχολές στις οποίες θα συμμετέχουν φοιτητές και εργαζόμενοι. Ωστόσο από μόνες τους θα είναι κενό γράμμα. Πρέπει να επιδιώξουμε σθεναρά το επόμενο διάστημα την αναζωπύρωση των σχέσεων μας με τους διοικητικούς, τη σύνδεση με τους 5μηνίτες που δουλεύουν στα Πανεπιστήμια και τον αγώνα των 5μηνων στους δήμους αλλά και την επικοινωνία με τα κομμάτια του ερευνητικού προσωπικού (μπλοκάκηδες-postdoc κλπ) που δουλεύουν με τους χειρότερους όρους και δεν έχουν καμία συλλογική εκπροσώπηση. Η ανασυγκρότηση των συλλόγων είναι αναγκαία για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος ενός κινήματος που τα τελευταία 2 χρόνια δεν έχει κάτι να δώσει. Όλοι αναγνωρίζουμε πως τα κινηματικά καύσιμα του 06-07 έχουν στερέψει, το τρίπτυχο συνέλευση κατάληψη διαδήλωση έχει πεθάνει και η αντιδραστικότητα έχει οξυνθεί στο φοιτητικό σώμα αυτό ίσως σημαίνει ότι χρειάζονται νέες μορφές πάλης ή ότι χρειάζονται νέα αιτήματα για το φοιτητικό κίνημα. Δεν χρειάζονται πλέον μεγαλεπήβολα αιτήματα όπως η έξοδος απ την ΕΕ ή η ανατροπή της κυβέρνησης, χρειάζονται πιο μικρά και βάσιμα στην φοιτητική ιδιότητα όπως η ανατροπή του νόμου Διαμαντοπούλου και κάθε αντικαταστάτη του. Όμως για να γίνουν όλα αυτά χρειάζεται ένα ανώτερο όργανο πέρα απ τους φοιτητικούς συλλόγους ένα όργανο που θα συντονίζει και θα αποφασίζει. Αυτό είναι το μόνιμο πανελλαδικό συντονιστικό γενικών συνελεύσεων το οποίο πρέπει επιτέλους να αρχίσει παίρνει σάρκα και μορφή. Ένα όργανο στη βάση της αιρετότητας και ανακλητότητας μέσα από τις γενικές συνελεύσεις που μπορεί στην αρχή να είναι δύσκολο εγχείρημα λόγω της έλλειψης γενικών συνελεύσεων αλλά στη συνέχεια θα είναι πολύ προωθητικό για αυτές.

ΕΑΑΚ

Όπως προαναφέρθηκε αναγνωρίζουμε όλοι πως τα καύσιμα του κινήματος από το 06-07 έχουν τελειώσει ήδη απ το 11 και η μηχανή όσο και να προσπαθούμε εδώ και 2 χρόνια από το δημοψήφισμα και έπειτα δεν λέει να πάρει μπρος, όμως το μεγάλο πρόβλημα είναι πως και η μηχανή της ΕΑΑΚ τα ίδια καύσιμα είχε και δυστυχώς και αυτή δεν παίρνει μπρος κάνοντας τη στη πραγματικότητα άχρηστη είναι αναγκαίο λοιπόν να αρθρώσουμε ένα σχέδιο που θα συνδέει και θα αλληλοτροφοδοτεί την ανασυγκρότηση των συλλόγων με την ανασυγκρότηση της πτέρυγας. Αυτό το σχέδιο οφείλει να καταλήγει σε πρόταση και μεθοδολογία γύρω από το συντονισμό των φοιτητικών συλλόγων , και την

αντικαπιταλιστική πτέρυγα (περιεχόμενο-πρόγραμμα, οργανωτικό μοντέλο, πολιτικές δυνάμεις). Είναι κοινή παραδοχή όλων ότι η ΕΑΑΚ έχει φτάσει σε ένα ιστορικό όριο. Αυτό συμβαίνει γιατί η ίδια η ΕΑΑΚ δεν είναι υπερσυγκυριακή αλλά δημιουργήθηκε πάνω στη φλόγα του κινήματος σε μία εντελώς διαφορετική εποχή με εντελώς διαφορετικά ερωτήματα. Μαζί με το ιστορικό όριο της ΕΑΑΚ έφτασε σε ιστορικό όριο και η χαλαρή πολιτική συγκρότηση, οι διφορούμενες τοποθετήσεις, η γενική και αόριστη υπέρβαση των διαφωνιών στο κίνημα και η απουσία συνολικής αντιπρότασης. Είναι γεγονός πως στα χρόνια της κρίσης η ΕΑΑΚ μετατοπίστηκε, βάθυνε την τοποθέτηση της αλλά βρισκόταν πάντα ένα βήμα πίσω από το αναγκαίο. Έτσι όπως το 90-91 η ΚΝΕ-NAP πήρε θαρρετή απόφαση για την συγκρότηση της ΕΑΑΚ έτσι και σήμερα τη νΚΑ τη βαραίνει το καθήκον της ανασυγκρότησης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στα Πανεπιστήμια. Μία ανασυγκρότηση που μπορεί να γίνει μόνο με δική μας πρωτοβουλία και ηγεμονία. Και η ηγεμονία εγκαθιδρύεται στην πρωτοβουλία και στην πρόταση. Είναι ανάγκη να πάρουμε θαρρετή πρωτοβουλία και να σταματήσουμε απλά να προβληματιζόμαστε και να περιμένουμε. Έχουμε ήδη αργήσει πολύ. Γι αυτό το λόγο η νΚΑ πρέπει να προχωρήσει γρήγορα και αποφασιστικά με στόχο τη σύγκλιση ιδρυτικού συνεδρίου Αντικαπιταλιστικής Φοιτητικής Κίνησης. Ιδρυτικό συνέδριο που θα καλούμε όλους τους αγωνιστές των σχολών και τις αγωνιζόμενες πολιτικές δυνάμεις του φοιτητικού κινήματος. Αυτή η κίνηση θα πρέπει να συμφωνήσει σε πρόγραμμα και οργανωτικό μοντέλο. Ως προς το οργανωτικό μοντέλο ένα σχήμα ανά κοινωνικό χώρο και συνδιασκειασιακού τύπου διαδικασίες, και προγραμματική συμφωνία πάνω στη διακήρυξη. Γιατί μόνο με μια πτέρυγα επικίνδυνη μπορούμε να καταφέρουμε πράγματα και δυστυχώς ούτε η σημερινή ούτε αυτή που σκέπτονται κάποιοι σύντροφοι ούτε και αυτή που σκάφτομαι εγώ μπορεί να είναι επικίνδυνη αλλά χρειάζονται απαραίτητοι πειραματισμοί για να μπορέσει να είναι.